

Udgives maanedlig af de danske og norske Konferenser.

Nr. 11.

November

1915.

Om Søster White.

For tre Aar siden overværede jeg et Møde i Kalifornien og benyttede mig af Anledningen til at besøge Søster White. Jeg havde truffet hende flere Gange for, men tænkte ikke, hun vilde gjenkjennde mig. Jeg blev derfor behagelig overrasket, da hun udbød: „O, yes, I know you“ [„Na jo, jeg kjenner dig“]. Hun viste mig om i sit Hus og fortalte mig et og andet, hvorledes hun stod tidlig op om Morgenen og lagde lidt Ild i Ovnen, dersom det var kjøligt, og saa satte sig til at skrive. Søster White dikterede aldrig noget, men skrev alt med sin egen Haand. Hun viste mig det, hun havde skrevet den Dag; det var hende otte store, tætskrevne Aar. Hun udtalte sin Taknemmelighed til Gud for, at hun endnu var i Stand til at arbejde. Pludselig vender hun sig til mig, peger paa de skrevne Aar, ler paa en stille, hjertelig Maade og siger: „Synes du ikke, at det er temmelig godt gjort af en gammel Kone paa 85 Aar, som nogle siger er ved at gaa i Barndommen?“ Og saa smilte hun igjen.

Nogle saa Uger før hun døde, var jeg igjen i Kalifornien til et Møde blot nogle Aar fra Søster Whites Hjem. Jeg gik da igjen derned. Hun var for svag til at tale og længtes blot efter at saa Hvile. Jeg bad om at saa Lov til at gjennemlæse de gamle Breve, som var skrevet af James og Ellen White langt tilbage i Tiden, ja før de blev gifte, fra 1844 til 1849. Det fik jeg Lov til. Jeg ansaa det som et stort Privilegium at læse de gamle Breve, skrevne af Søster White, medens hun var en ung Pige paa 18—20 Aar. Og forunderlig nok: nøjagtig den samme Mand, som beskælede Søster Whites Artikler i de senere Aar, beskælede disse Breve, der var skrevne for 70

Aar siden. Man kunde tage de Breve, skrevne af den unge Pige paa 18 Aar, sætte dem i Bladet uden Understrift, og enhver, som er kjendt med Søst. Whites Skrivemaade og Manden i det, hun skrev, vilde med det samme sige: „Den Artikel har Søst. White skrevet.“ Jeg var forundret.

Jeg var med til Søst. Whites Begravelse i Battle Creek. En Vresvagt var bleven udnævnt til at staa Vagt ved Kisten, medens Tusinder af Mennesker strømmede forbi for at tage en sidste Afsted med den afdøde. Jeg ansaa det som en særskilt Forret at være en af dem, der sammen med andre, deriblandt Br. L. H. Christian, blev udsat dertil. Det var en højtidelig Stund og samtidig af den største Interesse at staa der og bestue Staren, som gik forbi. Der var gamle Mænd og Kvinder, som havde kjendt Søst. White i mange Aar, og for hvem hendes Død var et personligt Tab. Der var dem, for hvem Søst. White var mere end blot en Moder i Zerael, de mange, som ansaa hende for en Herrens Budbærer, og som med Verbødighed nærmede sig Kisten for endnu en sidste Gang her paa Jorden at flue ind i hendes Ansigt, gennem hvem Herren saa mange Gange havde talt til dem. Der var Sandhedens Fjender, som uden Tvivl glædede sig over, at den Røst, som havde irretsat dem, nu var taus i Døden. Der var en Stare nysgjerrige og ligegyldige, som altid er til Stede ved saadanne Anledninger. Der var gamle D. W. Carricht, som selv staar ved Gravens Rand, men som alligevel gik derfra med det Forsæt at skrive en Bog eller to til for at modarbejde Sandheden — den ene har han næsten færdig.

Søster White er død. En ny Tid er begyndt. Det bør os, som er tilbage, at hellige vort Liv mere end nogen Sinde til Sandhedens Fortyndelse.

M. L. Andreasen.
(3 „Missionæren“.)

Evangelist Menighedsorden.

af Søster C. G. White i Early Writings, 11te Udgave (1907), Side 97—101.

Herren har vist os, at man i for høj Grad har været bange for Menighedsorden og forsømt den. Formvæsen bør undgaaes, men idet man gjør dette, bør man ikke forsømme Orden. Der er Orden i Himlen. Der var Orden i Menigheden, da Kristus var paa Jorden, og efter hans Bortgang blev der iagttaget streng Orden iblandt hans Apostle. Og nu i disse sidste Dage, da Gud fører sine Børn til Troens Enhed, er Nødvendigheden af Orden mere virkelig end nogen Sinde før; thi idet Gud forener sine Børn, er Satan og hans Engle stærkt optaget af at forhindre denne Enhed og tilintetgjøre den. Derfor har man Hæiværk med at sende Mænd ud i Missionsarbejdet, som mangler Visdom og Dømmekraft, Mænd, som maatte ikke vel forestaa deres eget Hus og ikke holder Orden paa eller styrer de saa, som Gud har sat under deres Ophyn i Hjemmet. Alligevel anser de sig for at være dygtige til at have Ophyn med Hjorden. De foretager mange urigtige Skridt, og de, som ikke kjender vor Tro, gaar ud fra, at alle, som bliver udsendt, er ligesom disse Mænd, der har udsendt sig selv. Saaledes bliver Guds Sag vanæret, og mange vantro, som ellers vilde være oprigtige og med Alvor spørge, om disse Ting forholder sig saa, undgaar Sandheden.

Mænd, der ikke fører en hellig Wandel, og som er ufiktede til at undervise om den nærværende Sandhed, gaar ud i Arbejdsmarken uden at være anerkjendt af Menigheden eller af Brødrene i Almindelighed, og Forvirring og Splid bliver Følgen. Nogle har Sandhedens Teori og kan fremholde Argumenterne, men mangler Aandelighed, Forstand og Erfaring. De kommer tilfjort i mange Ting, som det er meget nødvendigt for dem at forstaa, førend de kan undervise andre om Sandheden. Andre behersker ikke Argumenterne, men fordi nogle saa Brødre hører dem bede smukt og nu og da holde en kraftig Formaningstale, saa haster man med at sende dem ud i Missionsmarken for at optage en Gjerning, som Gud ikke har gjort dem fiklede til, og som de mangler tilstrækkelig Erfaring og Forstaaelse til at kunne udføre. Aandeligt Hovmod trænger sig ind, de bliver opblæste og handler under den sejltagtige Formening, at de er Arbejdere. De kjender ikke sig selv. De mangler sund Dømmekraft og Evnen til at ræsonnere taalmodig, taler rosende om sig selv og kommer med mange Paastande, som de ikke kan bevise fra Guds Ord. Dette ved Gud, og derfor kalder han ikke saadanne til at arbejde i disse vanskelige Tider, og Brødrene bør passe nøje paa ikke at udsende saadanne, som han ikke har kaldet.

De Mænd, som ikke er kaldet af Gud, er som Regel dem, der er mest overbeviste om, at de er

kaldet, og at deres Arbejde er meget vigtigt. De gaar ud i Missionsmarken og øver i Almindelighed ingen god Indflydelse; alligevel kan de paa nogle Pladser have lidt Fremgang, og dette leder dem og andre til at mene, at de visstelig er kaldet af Gud. Dette, at de har nogen Fremgang, er ikke et afgjørende Bevis for, at Gud har kaldet dem; thi Englene paavirker nu Hjernerne hos Guds oprigtige Børn for at oplyse deres Forstand angaaende den nærværende Sandhed, for at de kan antage den og leve. Og om end selvbestalte Mænd stiller sig der, hvor Gud ikke stiller dem, og udgiver sig for at være Lærere, og Sjæle anammer Sandheden ved at høre dem tale, saa er dette intet Bevis paa, at Gud har kaldet dem. De Sjæle, som modtager Sandheden af disse Mænd, antager den for at blive ført ind i Prøvelse og Trældom, naar de bagefter opdager, at i disse samme Mænd ikke havde Samfund med Gud. Endog om ugudelige Mennesker fremholder Sandheden, kan en og anden antage den; men det skaffer ikke den, der fremholdt den, større Gunst hos Herren. De onde er fremdeles onde, og deres Straf vil blive dem tilmaakt efter det Bedrag, de øvede overfor dem, som Gud elskede, og efter den Forvirring, der blev bragt ind i Menigheden. Deres Synder vil ikke forblive skjult, men vil blive afsløret paa Guds strenge Bredes Dag.

Disse selvbestalte Udsendinge er en Forbandelse for Sagen. Oprigtige Sjæle har Tillid til dem i den Tro, at de handler i Overensstemmelse med Guds Raadslutning, og at de er i Overensstemmelse med Menigheden, og tillader derfor dem at betjene ved Herrens Huses Anordninger; og naar det senere bliver klart for dem, at det er deres Pligt at gjøre deres første Gjerninger, saa lader de sig døbe af disse Mænd. Men naar saa Lyset kommer, som det jo vil, og de finder, at disse Mænd ikke er, hvad de ansaa dem for at være, nemlig Guds kaldte og udvalgte Sendebud, saa kommer de i Prøvelse og Tvivl vedrørende den Sandhed, som de har antaget, og søger, at de maa lære det hele om igjen. Fjenden befværer og plager dem med Uvisshed angaaende hele deres Erfaring og bringer dem til at tvivle om, hvorvidt Gud overhovedet har ledet dem eller ikke, og de bliver ikke tilfredse, førend de bliver døbt paa ny og atter begynder forfra. Det er meget mere aandsfortærende for Guds Sendebud at optage Virksomhed paa Steder, hvor disse Mænd har øvet en saadan fortjert Indflydelse, end det er at begynde paa nye Pladser. Guds Tjenere maa handle klart og aabent og ikke dække over Synd; thi de staar imellem de levende og de døde og maa aflægge Regnskab for deres Trostak, deres Mission og den Indflydelse, de øver over den Hjerd, som Herren har gjort dem til Ophynsmænd over.

De, der antager Sandheden og kommer i saadanne Prøvelser, vilde have faaet Sandheden lige fuldt, om disse Mænd havde holdt sig derfra og

fyldt den bestedne Plads, som Herren havde bestemt for dem. Gud havde Sjænen fæstede paa sine dyrebare, og han vilde have sendt dem sine kaldte og udvalgte Sendebud — Mænd, som vilde have handlet med Forstand. Sandhedens Lys vilde have skinnet og aabenbaret for disse Sjæle deres sande Stilling, og de vilde have annammet Sandheden med Forstand og glædet sig over dens Skjønhed og Klarhed; og efterhaanden som de erfarede dens mægtige Virkninger, vilde de være bleven stærke og have øvet en hellig Indflydelse.

Atter viste Gud mig Faren ved, at disse, som Gud ikke har kaldet, rejser omkring. Selv om de har nogen Fremgang, saa vil deres Mangler gjøre sig gjældende. Ufløge Handlinger vil blive foretaget, og som Følge af Mangel paa Visdom kan dyrebare Sjæle blive drevet derhen, hvor de aldrig mere vil kunne naaes. Jeg saa, at Menigheden bør føle sit Ansvar, og at den nøje og opmærksomt bør betragte deres Liv, Kvalifikationer og hele Vandel, som udgiver sig for at være Lærere. Medmindre der ikke gives uværdige Beviser for, at Gud har kaldet dem, og for, at der hviler et „Be“ over dem, om de ikke efterkommer dette Kald, saa er det Menighedens Pligt at handle og gjøre det bekendt, at disse Personer ikke er anerkjendte af Menigheden som Lærere. Dette er det eneste for Menigheden at gjøre, om den skal staa ren i denne Sag; thi Byrden hviler paa den.

Jeg saa, at denne Dør, hvorigjennem Fjenden kommer ind for at forvirre og besvære Hjorden, kan blive lukket. Jeg spurgte Engelen, hvorledes den kunde blive lukket. Han sagde: „Menigheden maa fly til Guds Ord og indrette sig i Overensstemmelse med evangelisk Menighedsorden, hvilket er blevet overført og forsonet.“ Dette er uomgjængelig nødvendigt for at bringe Menigheden ind i Troens Enhed. Jeg saa, at paa Apostlenes Tid stod Menigheden i Fare for at blive forført og bedraget af falske Lærere. Derfor valgte Brødrene Mænd, som havde afgivet gode Beviser for, at de var i Stand til at forestaa vel deres eget Hus og opretholde Orden i deres egne Familier, og som kunde opløse dem, der var i Vørke. Man raadførte sig med Gud angaaende disse Mænd, hvorefter de i Overensstemmelse med Menighedens og den Helligaands Beslutning blev indviet ved Haandspaalæggelse. Efter at have modtaget deres Kald fra Gud og faaet Menighedens Billigelse gik de ud for at døbe i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn og for at udføre Herrens Huses Anordninger, idet de ofte tjente de hellige ved at meddele dem Symbolerne paa den forfæstede Frelseres brudte Legeme og udgydte Blod for at holde hans Lidelse og Død i friskt Erindring hos Guds elskelige Børn.

Jeg saa, at vi ikke er mere mindre udsatte for falske Lærere nu, end man var paa Apostlenes Tid; og dersom vi ikke gjør mere, saa bør vi i det mindste tage lige saa udtrykkelige Forholds-

regler, som de gjorde, for at sikre os Fred, Harmoni og Enhed i Hjorden. Vi har deres Eksempel, og det bør vi følge. Brødre, som besidder Erfaring og sund Forstand, bør komme sammen og, ledet af Guds Ord og med den Helligaands Samtykke, under inderlig Bøn lægge Hænderne paa dem, der har afgivet fuldgjældige Beviser for, at de har modtaget deres Kald fra Gud, og udskaaret dem til at vie sig helt til hans Værk. Denne Handling vil vise, at det er med Menighedens Billigelse, at de gaar ud som Sendebud for at forkynde det højtideligste Budskab, som nogen Sinde blev overladt til Mennesker.

Fra Vestlandet.

Efter Marsmødet i Bergen har jeg for det meste benyttet Tiden til at besøge Menighederne og tillige holdt nogle Møder paa saadanne Steder, hvor jeg aldrig før har været, saasom Nordfjordeid i Nordfjord, Badheim, Verdal og Sognudal i Sogn samt Stationerne Volstad, Evanger og Bulken i Nærheden af Bosa.

Skjønt de fleste Møder blev holdt paa Sogndage og det tillige var i den travle Høstid, var Besøget dog for det meste godt. Mange oprigtige Guds Børn i disse tætbefolkede Landdistrikter i Nordfjord, Søndfjord og Sogn venter paa Budstabet om Kristi forestaaende Komme i Herlighed, og jeg vilde have tilbragt mere Tid paa nævnte Steder, hvis ikke

Efteraarsmødet

i Kristianssand havde været fat til en bestemt Tid. Fremmødet til dette var saa godt baade fra Mandal og andre Steder, at vi om Sabbaten talte ca. 100 voksne Mennesker. Alle Møderne blev holdt i Totalafholdsforeningens smukke Lokale, hvor der var Siddepladser til 250 Personer. Byens Befolkning mødte saa godt frem til Aftenmøderne, at mange maatte staa. Guds gode Vord kom meget nær, og alle blev meget opbygget og velsignet. Spøtende i Kristianssand gjorde megen Opofrelse for at gjøre det hyggeligt for de tilreisende Venner. Kun havde vi den Støffelse, at Br. Raft, paa Grund af at han valgte Søvejen helt fra Kjøbenhavn, ikke naaede frem til vort første Møde, som var blevet bekjendtgjort særlig godt for ham.

Søndag den 5te Septbr. havde vi et lidet Stævne-møde i Kopervik, hvor vi havde den Glæde at sidste Bekjendtskab med en Del af Br. Stenes Tilhørere. Ca. 30 tilreisende Sabbatsholdere var til Stede, de fleste fra Haugesund. Vi havde to offentlige Møder, som, ifølge hvad Br. Stene senere berettede, blev til megen Velsignelse for hans Tilhørere. Den følgende Søndag besøgte jeg for første Gang Bommels og holdt et Foredrag i det

nye rummelige Bebohus, som var fuldt af meget opmærksomme Tilhørere.

Jeg er nu netop vendt tilbage fra en Tur til Bofz, Thysefald og Odda. Paa sidstnævnte Sted har jeg lejet Good-Templar-Lokalet til Br. J. M. Nærem og Søster Hilda Andal, som der skal holde en Række Foredrag. Den religiøse Interesse er ikke meget fremtrædende der; thi blandt de mange Hundrede Arbejdere er der saa mange, som modarbejder al Religion, at det ligesom smitter Mængden. Lad os bede for Virksomheden der!

Eders i Kristus forbundne Broder

J. O. J. O. Røst.

Nordland — Kristiania.

Følge Bestyrelsens Bestemmelser jer jeg nu med Familie ankommen til Kristiania. Denne store By skal være vort Birkfeldt gennem Vinteren.

Efter 3 $\frac{1}{2}$ Aars Ophold i Nordland er det godt med en Forandring — dog var det haardt at stilles fra Troessøstende deroppe. Sandheden binder os sammen med stærke Bånd. Jeg har lært meget sammen med Nordlændingerne. Vi har haft mange hyggelige Stunder omkring Guds Ord. Og Herren har forundt mig at se Bærket gjøre Fremgang deroppe. Jeg kan sige med Paulus: „Jeg takker ham som gjorde mig stærk, Kristus Jesus, vor Herre, at han agtede mig at være tro, idet han satte mig til Tjenesten.“

Arbejdsmarken der Nord er vidtstrakt, og skal man nogetsteds hen, maa man altid til Havs. Jeg har paa denne Maade rejst ca. 2000 geografiske Mil under min Virksomhed i Nordnorge. Jeg har paa disse mine Rejser mødt megen Gjestfrihed hos vort Folk. Mit sidste Opholdssted var Narvik. Byen ligger ca. 9 Mil ind i Ostfjorden. Den er Udsørfølsstedet for de store Malmselter i Kiruna i Sverige. Der er, som man kunde vente, en stor Færdsel der, endstjønt Byen kun har ca. 5000 Indbyggere. Der er kun liden religiøs Interesse, men vi har ikke desto mindre haft store Forsamlinger. Folket har været flink til at give Kollekt — ca. 500 Kroner paa 7 $\frac{1}{2}$ Maaned. Af Litteratur har vi folgt for ca. 550 Kroner. Paa Grund af min Rejse til Kristiania maatte min Virksomhed i Narvik afbrydes. Resultatet af vort Arbejde fra Januar til September var ni Sabbatsholdere, hvoraf de seks blev døbt og tillagt Hærstad Menighed. De nye Søstende blev organiseret paa bedste Maade efter Omstændighederne. Det er vort Haab at kunne organisere en Menighed der til næste Aar. Søster Mathilde Larsen, der har staaet mig trolig bi i Arbejdet, bliver igjen ca. en Maaneds Tid for at varetage Interessen. Foruden at virke i Narvik har jeg tillige varetaget Interessen i Hærstad. Paa dette Sted blev fire døbt, og fire andre vil følge efter, naar Omstændighederne tillader det. Jeg har desuden og-

faa været andre Steder, hvor nogle Sjæle er bleven forenet med os ved Daab. Hjertelig Tak, kjære Søstende i Nordnorge, for Samværket!

I Kristiania har jeg faaet en god Modtagelse saavel af Folket som af den store Menighed, vi har her. „Bethel“ har allerede været fyldt af opmærksomme Tilhørere, og vore Søstende omfatter Virksomheden med den største Interesse. Vi vil med vore Bønner og vort Arbejde søge at sætte alt ind paa at vinde dyrebare Sjæle i denne By. Dette er jo ogsaa faare nødvendigt; thi Enden er nær. Tiden for den sildige Regn er for længe siden inde, og vi har Lov at tro, at Herren er færdig til at gjøre store Ting for os. Bed for Arbejdet her! I Kristiania bor en Tiendedel af hele Norges Befolkning — over 225,000 Mennesker. Vi, som er sat til at arbejde her, behøver daglig at erindre Jonathans Ord til sin Vaabendrager: „For Herren er intet til Ginder i at frelse, ved mange eller ved faa.“ Chr. Tobiasen.

Kristiania, den 13de Oktober 1915.

Siden jeg skrev ovennævnte, har vi haft nye Beviser paa Guds Bistand i vor Virksomhed i Kristiania. Tilslutningen til Møderne faa langt har været udmærket og Interessen dyb, hvilket vi har Lov til at slutte fra Kollekten. Flere Gange har Guldstykker saavel som Sedler været lagt i Bøsserne, og vi har efter Søstendes Sigende haft de største Kollektioner, som nogen Sinde har været givet. Vi har desuden fra en indfyldelsesrig Familie faaet Anmodning om at leje et af Byens bedste Lokaler og Opforbringer blev ledsaget af Gæste om økonomisk Støtte. Vore egne Sabbatsmøder er ogsaa godt besøgte. Inden Kristiania Menighed er der gode Kræfter, som Gud sikkert vil anvende til en herlig Sejer i det sidste afsluttende Bæret. Chr. T.

Horten — Ramsø.

Som Søstende nok ved, har Søster Holth og undertegnede virket paa Horten siden 16de Januar 1915.

Bed sidste Aarsmøde blev det bestemt, at undertegnede skulde rejse Nord paa og virke der. Vi rejste fra Horten den 9de September. Interessen var da bedre end nogen Sinde før paa Aaret, og det var ikke hyggeligt at rejse fra de mange interesserede. Mange var det, som bad os Farvel paa Bryggen. Medens vi var der, blev to døbt, og senere er fire forenet med Jesus i Daaben. Vi ønsker og beder, at vor kjære Br. Norderhus vil have god Fremgang, idet han nu fortsætter Virksomheden.

Rejsen til Trondhjem gik udmærket. Lidt morsomt var jo vort Kattelogi. Ellen og Arnt blev puttet i hver sin Sovpose, som Søstrene Odgaard og Engbregtsen havde foræret dem

og faa begge to paa en Bænk. Min Hustru lagde sig paa den anden Bænk i Kupsen, og Solbeig fandt sig en lignende Soveplads i en anden Kups. Selv anbragte jeg mig paa Gulvet med lidt Papir til Underlag og sov blidelig ind. Kl. 8 om Morgenen var vi i Trondhjem, hvor min gamle Skibskammerat Einar Holte ventede paa os og tog os i Automobil til sit gjæstiric Hjem, hvor vi blev til Mandag Aften. Under Opholdet i Trondhjem havde vi flere Anledninger til at samles med Søfænde og betragte Guds Ord. Jeg holdt ogsaa et offentligt Møde. Ungdomsforeningen begyndte sine Møder efter Ferien, den Sabbat vi var der. En god Mand raadede iblandt dem, og Sekretæren lovede os at sende gode Rapporter.

Mandag Aften gik vi om bord i B.D.S. „Mercur“; men Adressen fandt først Sted Kl. 6 om Morgenen. De Steder, vi passerede paa denne Sørejse, bragte mange Vinder frem om Oplevelser i sunde Dage, da jeg som Barn engang ledsagede min Fader paa Seflads paa nogle af disse Strætninger, saavel som fra de otte Aar, jeg sejlede op og ned langs Nordlands Kyst. Bjæret var denne Gang godt, og ingen af os led nogen Nød.

Kl. 8 om Aftenen var vi i Ramsø, vort nye Virkefelt. Et pent Lokale er lejet, og ligeledes har vi faaet Hus. Byen er pen, med rette Gader og ny Bebyggelse. Den brændte for 16—17 Aar siden. Søfænde er der ingen af i denne By; men der er nogle her og der paa Landet rundt Ramsø.

Jeg skal straks rejse en Tur til Vandve, Helgeland, og Homelstø, Belfjorden; men om dette skal jeg fortælle næste Gang. Ved for os og for Herrens Sag!

Ramsø.

A. Wasli.

Bornholm.

I Dagene fra 16de—21de September besøgte Br. M. M. Olsen Bornholm. Søfænde havde med store Forventninger set hen til denne Høstid, og trods lange Veje og andre Vanskeligheder var vi alle 15 Søfænde samlet om Sabbaten i Ronne. Det var en velsignet Dag, som vi alle med Glæde mindes. En ung Pige blev døbt, og derefter samlede vi for at fejre Herrens Huses Anordninger. Guds gode Naad var til Stede og virkede paa Hjertene, og alle udtalte i deres Vidnesbyrd Ønsket om paa ny at hellige sig helt til Herren og daglig erfare af hans Kraft og Sejer i deres Liv.

Under sit Ophold besøgte Br. Olsen og undertegnede Søfænde i deres Hjem, ligesom flere Møder blev afholdt baade for Søfænde og andre tilstedeværende. Særlig glædede det os at erfare den Interesse, som Søfænde nærer for den nu paa begyndte Virksomhed. Ved Guds Naade og Søfændes alvorlige Bønner ventet vi at se mange Sjæle vundne for Sandheden her paa Den. Hilsen fra eders i Kristus forbundne

Ronne den 29de September 1915. Chr. Refsn.

Vaagu op — — Vær med!

Et stort Arbejde skal udføres, før Jesus kommer. Tusinder af Mennesker opfender (nogle bevidst — andre ubevidst) dette indersige Suk: Herre „send dit Lys og din Sandhed, lad dem lede mig, lad dem føre mig til dit hellige Bjerg og til dine Følger.“ Sal. 43, 3. Jesus søgte og søger endnu efter disse oprigtige Sjæle, hvoraf mange er — „Toldere og Syndere“. Hvis du og jeg, min Broder og Søster, lever i Samfund med ham, da er vi ogsaa hans Medarbejdere. 1 Kor. 3, 9. Ligesom Gud sendte Kristus — „for at søge og frelse det fortabte“ (Luk. 19, 10), saaledes (paa samme Maade, i samme Virnde) sender Jesus os. Joh. 17, 18.

Guds naadige Raad lyder: „Hvem skal jeg sende og hvo vil gaa for os.“ Ef. 6, 8. Maatte vi alle ligesom Esajas faa vor Mund — det vil sige vort Sind eller vort Hjerte — rensket fra al Synd samt komme til en dyb Forstaaelse af Budstabels Betydning, Hellighed og Alvor og med samme villige Hjerte som den gamle Profet svare: „Se, her er jeg, send mig.“

Gjennem vore Traktat- og Missionsforeninger tilbydes Søfænde en ypperlig Anledning at virke for Mesteren til Budstabels Fremme. Gjør flittigt Brug af vor Litteratur. Sælg Blade og Traktater til Folket — ja lad disse tause og dog talende Bubbærere nu i denne Vinter falde blandt Folket som Løvet om Høsten.

Evangeliets Sendebud's Midvinternummer foreligger nu færdig i et Oplag af 50,000 for begge Lande. Dette rigt illustrerede og interessante Blad indeholder meget Lys og Sandhed, der er saaledes fremholdt, at det vil vække Trang efter mere. Tiden er alvorssjuld. Jesu Kristi Komme er meget, meget nær. Bestem dig derfor til at fordoble eller firedoble dine Anstrengelser. Gaa til Sekretæren (hvis du bor langt borte fra Menigheden skriv saa til Forlaget) i Traktat- og Missionsforeningen og bestil 100—200—500 eller 1000 Midvinternumre. Tag saa fat og sælg dem og gjør det under megen Bøn til Gud, at han maa velsigne den Sæd, du strør ud. En Broder, som arbejder paa Værksted fra tidlig om Morgenen til sent paa Aftenen de 5 Dage i Ugen, folgte om Søndagene sidste Aar 700 af Dobbelt-numret. Jeg tror, mange af vore kjære Brødre og Søstre bør søge Gud om Kraft og Frimodighed til at gaa hen og gjøre ligesaa.

Saa til Slut endda en Ting. I det I sælger Midvinternumret, bør der gjøres kraftige Anstrengelser for at samle Abonnenter paa „Sendebudet“ for 1916. Montro det ikke er muligt for næsten alle vore Søfænde at samle mindst 25 safte Abonnenter hver! Hver anden lge gjør man saa en Kunde til disse med Bladet og faar paa denne Maade Anledning at udføre et stort, systematisk Arbejde.

Til Sekretærene sendes med det aller første smaa Navnelistebøger, som uddeles gratis til de Søsende, der vil være med at arbejde paa denne Maade. Broderlig Hilsen Elias Bjaanæs.

Til T. & M. Foreningerne.

Kjære Medlemmer af Traktat- og Missionsforeningerne i Norge!*)

Der staar jo: „Du skal ikke lade din venstre Haand vide, hvad din højre gjør,“ er ofte den Indvending man møder, naar man beder nogen om at rapportere. Men kjære, har du ikke lagt Mærke til, i hvilken Forbindelse Kristus siger dette: „Men naar du giver Almisse, da lad ikke din venstre Haand vide, hvad din højre gjør.“ Matt. 6, 3. Her er Tale om Almisse, og man behøver ikke at se saa nøje paa Rapportblanketten for at finde ud, at der ingen Rubrik er for Almisse. Om man skal være bange for, at nogen skal faa se Rapporten, saa gaar det jo an at søge hen i en ensom Krog, hvor man helt ubemærket kan sidde og udfylde den for saa siden at overlevere den til Sekretæren. Det bliver saaledes bare Sekretæren, der faar se Rapporten. Navnet kommer ikke ind i „Missions efterretninger“. Der kommer alle Rapporter ind under et under Menighedens Navn.

For Næsten — han som har sagt: „Du skal ikke lade din venstre Haand vide, hvad din højre gjør,“ har ogsaa sagt: „J er Verdens Lys; en Ly, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules. . . . Lad saaledes eders Lys skinne for Menneskene, for at de kan se eders gode Gjerninger og prise eders Fader i Himlen!“ Matt. 5, 14, 16. Derjom man virkelig arbejder, saa maa det ses alligevel. Det kan ikke skjules. Og den, som har den rette Dristkraft inden i sig — Kristi Kjærlighed — arbejder for Gud og udfører sine store og smaa Pligter uden at bøde ved Kos, Smiger eller Kritik af Mennesker. Den eneste Maade at undgaa Kos eller Kritik er at undlade at arbejde. Lad os derfor faste den gamle Fordom mod Rapportering bort og huske paa, at „en god Rapport giver Marv i Benene“, som Salomon siger. Hvorfor ikke styrke hverandres Knæer, naar det kan gøres ved en saa ringe Ansirengelse som at skrive en Rapport? Det er saa trist og lidet opmuntrende at se, at der til Sekretærene kun kommer en forspindende Del tilbage af de Hundreder af Rapportblanketter, som bliver udbelt hørt Kvartal. Det er ikke, som det skal være. Det viser en Ligegyldighed eller en Misforstaaelse af Rapporteringen, hvis Resultat bliver det modsatte af „at give Marv i Benene“. Paa den store Dag skal vi staa til Regning for enhver Anledning, vi har haft til at kunne opmuntre og styrke hverandre i Gjærningen — og ikke gjort det! Søsterlig Hilsen Selma Ringstrøm.

*) Søster Ringstrøms Henstilling om mere trofast Rapportering i Norge bør læses og efterkommes ogsaa af vore Søsende i Danmark. — Red.

Til de unge i Vestnorge.

Jeg har en vigtig Sag at fremlægge for eder. Det ligger mig meget paa Hjerte at faa eder alle med i dette Foretagende. Først fordi vi behøver hinandens indbyrdes Hjælp, dernæst fordi Tiden og Omkæmperhederne træder en fælles Optræden. Høst: Enighed gjør stærkt. Jeg henvender mig derfor til eder alle, Børnene iberegnet: Kom, bliv med i Arbejdet for Ungdomsagens Fremme.

Ungdomsforeningernes Trivsel og Fremgang er betinget af vor Interesse og aktive Deltagelse. Uforstandig og staaensløs Kritik er unødigt. Kjærlige Raad og Bistand er derimod, hvad vi behøver. Vi kan tage et tungt Løst, om vi alle løfter i Flok.

Jeg vil her sige til enhver af de unge: kom og bliv et aktivt Medlem af Ungdomsforeningen i den Menighed, du tilhører! Vær et Eksempel i Tale og Omgængelse. Hellige dig selv til Herren! Vær med blandt dem, som søfter at gjøre noget for andres Frelse. Kom sammen i indbyrdes Forstaaelse og læg Planer, der vil fremme Ungdomsarbejdet i eders Menighed og udbyde det aandelige Liv hos eder. Dan Bønnegrupper og Studiefædre og søg paa den Maade at være hinanden til Hjælp. Kom sammen i større eller mindre Kredse, bed og arbejd med et bestemt Formaal for Dje, f. Eks. en ung Mand eller Kvinde's Omvendelse, en bestemt Missionsarbejde, en bestemt Virksomhed osv. Overvej, om I ikke kunde bringe en eller flere til Sandheden, hvis I folgte eller bortlaante Br. Rafts Foredragsferie. Tror I ikke, at det vilde gavne Sandhedens Udbredelse, hvis Ungdomsforeningen købte 5 à 10, maaste flere, af nævnte Serie til Frilæsning for dem, I fandt det passende at arbejde for? Benyt en Aften eller en anden Fritid til Bladsalg eller Traktatsalg og gaa to eller fire sammen og tag et bestemt Kvartal eller en bestemt Bydel som Maal for eders Arbejde. Gaa to og to ud og gjør Missions- og Sygebesøg. Gaar I til syge eller fattige, saa tag altid en liden Gave med, Blomster eller Frugt er som Regel en kjærkommen Gave for de syge. Hvor der er Anledning, læs et kort og passende Stykke fra Bibelen og hold en kort Bøn. Hvor Sang taales, syng, men ikke højt og strigende. Lad alle forstaa, at I er ude ikke som store eller dygtige Personer, men som Tjenere. Lad Kristi Aand — Tjenereanden — være den, som kommer til Synet. Benyt ogsaa i Aar Anledningen til at sælge „Midvinternumret“.

Saa med Hensyn til Ungdomsmøderne. Vi fortsætter vekselvis med Programmøder og Vidnesbyrds møder som før. Jeg har lovet at være Ungdomsføringerne behjælpelig med at finde Program; men vil her betone, at ligesom enhver maa hjælpe sig selv først, bør og fremst Formanden og Sekretæren i Føring med Styrelsen være behjælpelig i denne Henseende. Det vil udvikle og sætte alle Evner og Kræfter i Virksomhed. Fra Tid til anden vil saa enhver Føring saa tilsendt Programmer i Lighed med dem, som benyttes i Ungdomsføringerne i Amerika. Disse er udarbejdet i Ungdomsføringen ved Hovedkontoret, og jeg tror, at de vil vække Interesse ogsaa blandt vore unge.

Glem endelig ikke at rapportere. Anse det som en hellig Pligt. Punctlighed er en Dyd. En afgaaende Formand eller Sekretær bør sætte de indtrædende ind i de Pligter, der følger med Stillingen. Sekretæren bør aldrig glemme at rapportere eller i det mindste meddele, at der intet er at rapportere, saa at ikke Sekretæren for Ungdomsarbejdet skal vente Dag efter Dag og til sidst have ventet forgjæves, saa videre Rapportering bliver forsinket. Jeg ønsker eder god Fremgang i Ungdomsarbejdet og sender hermed en hjertelig Hilsen til eder alle. Eders i Arbejdet forbundne Broder

L. J. Stene.

Br. Jens Martin Pedersen i Sindal hensov den 18de Juli, ca. 84 $\frac{1}{2}$ Aar gammel, stille og rolig i Troen paa sin Herre og Rester, som han havde tjent hele sit Liv. Br. Pedersen var afholdt af alle, han blev be kendt med, hvad der ogsaa viste sig ved Begravelsen, hvor en stor Skare mødte. Deriblandt saaes Afholds bannere fra Avisfel og Lendum Afholdsforeninger, som han i sin Ungdom havde stiftet, og for hvilke han i mange Aar tillige var Formand, indtil han flyttede dertil. Under tegnede erindrere fra sin Varnedom Br. Pedersen som en ung Mand, en af de første Baptister, og til min store Glæde fandt jeg ved min Tilbagekomst til Danmark for ca. 15 Aar siden, at han havde annammet den samme dyrebare Tro, som jeg havde fundet i det sjerne Vesten. Det var i 1902, at baade Broder og Søster Pedersen forenede sig med Høgholt S.D.A. Menighed, hvor han stod som et trofast Medlem til sin Død. Efter den afdødes eget Ønske talte undertegnede ved Begravelsen. Vi lagde ham til Hvile paa Sindal Kirkegaard i det salige Haab om Gjenforening i de helliges Opstandelse.

B. A. Hansen.

Søster Salgerdur Thorgrimsdottir, født i Reykjavik den 28de Januar 1830, hensov stille og roligt Mandag den 13de September. Med hende er Reykjavik Menigheds næstældste Medlem lagt til Hvile. Hendes Mand, der er godt to Aar ældre, tilhører ogsaa Menigheden. Det var med underlige Følelser, jeg forsøgte at tale nogle trøstende Ord til den afdødes Mand og andre Slægtninge ud fra 2 Tim. 4, 7. 8 og Sal. 116, 15. De to gamle havde været forenet i Egtteskab siden 1852, eller 63 Aar. Den afdøde var meget flittig til at besøge Noderne, indtil hun blev sengeliggende i Fjor Høst; og naar man besøgte hende, kunde man næsten ikke komme fra hende igjen, da hun overvældede en med Spørgsmaal angaaende Virksomheden hjemme og i Udlandet. Hun blev begravet paa Reykjaviks Kirkegaard Fredag den 17de September. Olaf J. Olsen.

Søster Helene Olsen, født i Risør den 7de Oktober 1835, døde af Alderdomssvaghed den 3dje Oktober d. A. Søster Olsen annammede den nærværende Sandhed under Br. C. O. Olsens Virksomhed i Drammen, hvor hun blev døbt og tillagt Menigheden i Aaret 1883. Hun har hele Tiden siden frydet og glædet sig i Sandhedens herlige Lys. Søster Olsen har haft tolv Børn, hvoraf en Datter, der i de senere Aar har boet sammen med sin Moder og nu under hendes Sygelighed plejede hende trofast til det sidste, tilhører vort Samsund. Begravelsen fandt Sted Mandag den 11te Oktober fra Risør Kirkegaard, hvor flere Slægtninge og mange Venner var mødt frem for at ledsage hende til hendes sidste Hvilested. Undertegnede talte i Hjemmet og ved Graven. N. C. Bergeren.

Otto Lund Grønvikmo, født den 2den Maj paa Hemnes, Helgeland, hensov i Troen paa Herren den 27de Septbr. vel 32 Aar gammel.

Han kom til Molde for at søge Lægedom for sin Sygdom, og da han opnaaede nogen Bedring, købte han Hus og bosatte sig der. Da Br. Nærem kom med Budstabet om Herrens Komme, blev han omdendt til Herren, og tilligemed sin Hustru forenede han sig med Menigheden, da den blev organiseret. Han glædede sig meget over at have fundet Herren, og meget ivrig var han for at meddele andre Kundskab om det Lys, der var oppaaet for ham. Hans unge Hustru staar nu ene tilbage, da de ingen Børn har, men hun sørger ikke som de, der intet Haab har.

Mange Venner mødte frem til hans Hjem, hvorfra Begravelsen foregik den 4de Oktober, og mange flere fulgte til Kirkegården, som ligger i Byen, muligens for at overvære den første Begravelse, vi har forrettet der. D. J. O. Røst.

Molde den 5te Oktober 1915.

:: Redaktionelt ::

„Seg saa, at Tiendestykemet vilde ubdille Karakteren og aabenbare Hjertets sande Tilstand.“ — E. G. White (i „Bidnesbyrd“, 1ste Bind, S. 237).

Midvinternummeret er nu færdigt og kan bestilles fra Ekspeditionen. Det er som sædvanlig et Dobbeltnummer paa 32 Sider og er trykt i Farver. Vi tror, vore Eøsfende vil synes, det er baade et smukt og et godt Nummer, der egner sig udmærket til Udbredelse i denne Tid. Der er heller ingen Tvivl om, at der vil blive solgt en Mængde af Midvinternummeret. Prisen er ligesom tidligere, 25 Ore, med den sædvanlige Rabat til Eøsfende. Indsend straks Bestillinger.

Fremgang. Vort store amerikanske Blad Signs of the Times („Tiberens Tegne“) udgives netop nu som det sædvanlige „Høstnummer“, et Dobbeltnummer, der allerede er blevet trykt i et Antal saa stort, at Dplaget udgjør tolv Jernbanevognladninger. Og man er forberedt paa at maatte trykke mange flere. Den første Udgave af Bladet i 1874 blev af Br. C. W. White (Søster Whites Sø) hjørt til Posthuset paa en Trillebør. Et flaaende Eksempel paa Budskabets Værdi i Løbet af 41 Aar.

Om sit nylig afsluttede syv Ugers usvillige Ophold i Tyskland har Br. P. Christensen sendt os en Meddelelse, som vort ringe Spalterum desværre ikke tillader os at optage i sin Helhed. Br. C., der i andet Vrindt befandt sig nær Grænsen, vilde benytte Anledningen til at besøge sin Moder i Sønderjylland, men blev paa Tilbagevejen paa Grund af nye og strengere Forordninger med Denhyn til Paspaateguelse standset og efter et Forhør ført til Tostlund, hvorefter han blev sat i Fængsel. Under Fængselsopholdet havde han det forøvrig rigtig godt — fik vegetarisk Mad, og Stedet var rent og propert. Her sad han i syv Dage, hvorefter han som den eneste af flere, der havde anset derom, fik Lov til at komme ud mod Rantion (500 Mark). Efter at have ventet endnu i seks Uger paa sin Dom saldt denne endelig (i Flensborg, hvor Br. C. selv talte sin Sag) og lod paa tre Dages Fængsel, men blev paa Grund af formildende Omstændigheder nedsat til to Dage, der dog blev betragtet som aflønde ved de syv Dages Varetægtsarrest. Br. C. skriver, at han under dette sit Ophold saa mange Beviser paa Guds tjærlige Omsorg for ham. Saaledes havde han

under Varetægtsarresten en Søndag Anledning til at lede en fælles Gudstjeneste, hvor han talte til alle Fængslets Funktionærer og Fanger. De fleste af dem, der samtidig med ham sad arresterede for samme Forseelse, befandt sig fremdeles i Fængsel. — Br. Christensen har nu optaget Virksomhed i Kjørteminde, hvor hans Adresse er Strandgade 32.

„Gudsfrugt bestaar ikke i at lave Støj; men naar Sjæle fyldes med Herrens Aand, saa vil man ære Gud med liflig, hjertelig Pris. Nogle har paastaet, at de havde meget stor Tro paa Gud, at de havde særffilte Gaver og havde erholdt særffilte Svar paa deres Bønner, skjønt Beviserne manglede. De forvædslede Anmasselse med Tro. Troens Bøn er aldrig forgjæves; men at paastaa, at den altid vil blive besvaret netop paa den Maade og bringe os netop den Ting, som vi har forventet, er Formastelse.“ — „Bidnesbyrd“, 1ste Bind, S. 231.

Brevskrivning i Krigstid. Danske Blade har siden Krigens Udbrud gjentagne Gange indeholdt Anmodninger om, at man i Breve og Korrespondance til Sønderjylland bør være forsigtig med, hvad man skriver. Det er undertiden sket, at Personer fra et neutralt Land i Breve til Venner eller bekendte søndenfor den tyffe Grænse har udtalt sig paa en Maade, som paa Grund af Krigsscenfuren og det i Anledning af Krigen indførte strenge Ophyn, har forvolbt vedkommende Modtager større eller mindre Ubehageligheder. Al Korrespondance udefra til et krigsførende Land bliver ved Rigsgrænsen selvsølgelig nøje undersøgt af de deril ansatte Myndigheder, og en usøfelig Brevskriver kan derfor ved utluge Tilfældigheder af Sympati eller Antipati overfor de krigsførende Magter let bevirke, at den, han tænker at glæde med et Brev, og som selv er ganske uskyldig, netop paa Grund af dette samme Brev bliver udsat for Mistanke. Vi haaber, at ogsaa dette Blads Læsere vil have dette i venlig Erindring. I alle saadanne Breve bør den enkelte ligesom Landet selv indtage et fuldstændig neutralt Standpunkt. Man behøver jo overhovedet ikke at skrive om Krigen. Det skal Aviserne nok besørge, og de ved bedre, hvad der skal siges og ikke siges.

Plads ledig. Paa Stodsborg Badesanatorium kan en Mand, der har Velse i Kørlæggerarbejde eller mekanisk Arbejde, straks saa fast Plads. Henvendelse til Forretningsfører A. C. Christensen, Stodsborg.

Annoncer i „Missionsfesteretninger“ kost. 1 Kr. pr. Gang.
Belpbet indsendes samtidig med Annoncen.

„Sundhedsbladet“'s Trykkeri, Kristiania.